

RAFAL JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
43-100 Tychy ul. Baziowa 24
email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl
ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365
NIP 6461097182
tel. 501 496 198

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCELARIA	
wpl. dnia	16. 08. 2018
L.dz.	L. zał.

Tychy dnia 2018.08.07.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:
M J
PESEL
zam.

Sygn. Akt

Skarga konstytucyjna.

W imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę o:

o uznanie Art. 534 Ustawy Kodeks Cywilny za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji, Art. 31 ust. 3 Konstytucji, Art. 64 ust. 2 Konstytucji oraz Art. 2 Konstytucji

oraz o zasądzenie na rzecz skarżących kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa prawnego oraz kosztów wstawiennictwa na rozprawie wg. klucza km x 2 x 0.8358zł/km co stanowi zł za każdą rozprawę.

Uzasadnienie

Skarżący przed Sądem Rejonowym w O w postępowaniu pod Sygn. Akt domagał się w ramach tzw. skargi paulińskiej uznania czynności zakupu nieruchomości działki nr zapisanej w księdze wieczystej numer Sądu Rejonowego w O, położonej w B gmina O, powiat, województwo dokonanej przez S W i pozwanego - małżonka K J za bezskuteczną względem skarżącego.

W tym miejscu wyjaśnić należy, że skarżący dysponują wierzytelnością na kwotę zł należności głównej plus odsetki, koszty procesu i koszty egzekucyjne od 2002 r.

W przedmiocie egzekucji toczy także postępowanie przed Komornikiem Sądu Rejonowego w O T P pod Sygn. Akt w praktyce bezskuteczne.

Jak podał w pozwie skarżący pozwani zdając sobie sprawę z ciężącego na nich zobowiązania, jak również szeregu innych zobowiązań co do których Komornika Sądu Rejonowego w O toczy bezskuteczne egzekucję, dokonali w dniu sierpnia 2001 r. darowizny jedynego istotnego składnika swojego majątku na rzecz K J tj. nieruchomości działki nr zapisanej w księdze wieczystej numer Sądu Rejonowego w O , położonej w B gmina O , powiat , województwo

Czynności tej dokonanej w dłużnicy dokonali z pokrzywdzeniem wierzycieli wiedząc o grożącej im egzekucji z nieruchomości, gdyż suma wszystkich długów pozwanych wraz z kosztami egzekucji przekraczała wartość majątku pozwanych. Za czyn ten dłużnik skarżącego został skazany w postępowaniu karnym. W toku postępowania karnego księga wieczysta została wypożyczona do akt postępowania karnego i nie była dostępna dla skarżącego.

W toku toczącej się równocześnie skargi paulińskiej przed Sądem Okręgowym w K sprzedała nieruchomość S W jednocześnie nadal zamieszkiwała nieruchomość i czerpała z niej pożytki. Okoliczności te wskazywała iż czynność sprzedaży nieruchomości dokonano dla pozoru celem uniemożliwienia egzekucji, co było jedną z przesłanek skazania dłużnika przez Sąd karny.

Po zawarciu małżeństwa zaproponowała S W ponowne odkupienie nieruchomości, ale faktycznie zakupu dokonał mąż czyli pozwany w 2009 r. W tym czasie skarżący nie miał wiedzy o dokonanej czynności sprzedaży.

Dopiero miesiąc przed wniesieniem powództwa skarżący z lektury akt Prokuratury Rejonowej w O dowiedział się o zbyciu nieruchomości przez osobę trzecią na rzecz męża

Z zeznań Notariusza w postępowaniu karnym wynikało iż mąż w toku czynności notarialnej wprost przyznał iż czynności dokonano dla pozoru celem uniemożliwienia egzekucji. Z przesłuchania świadka z dnia marca 2012 r. tj. notariusza L G wynika, iż pozwany w skardze paulińskiej przed notariuszem podczas podpisania aktu notarialnego wprost przyznał się do działania z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli.

Wyrokiem z dnia maja 2017 r. Sąd Rejonowy w O pod Sygn. Akt oddalił pozew w przedmiocie skargi paulińskiej powołując się w uzasadnieniu orzeczenia wprost na dyspozycje Art.534 KC.

Apelację z dnia lipca 2017 r. oddalił wyrokiem z dnia marca 2018 r. Sąd Apelacyjny w K pod Sygn. Akt wskazując na zaskarżoną normę prawną jako podstawę orzeczenia.

Ostateczne orzeczenie w sprawie tj. wyroki z dnia marca 2018 r. wydany przez Sąd Apelacyjny w K pod Sygn. Akt wraz z uzasadnieniem doręczono skarżącemu listem poleconym numer w dniu 29 maja 2018 r. co potwierdza trackingu pocztowy :

Dane przesyłki:

Numer przesyłki

Data nadania: 2018-05-10
Rodzaj przesyłki: Przesyłka firmowa polecona zamiejscowa
Kraj nadania: Polska
Kraj przeznaczenia: Polska
Urząd nadania: PP K ()
Usługi komplementarne/dodatkowe: EPOR - Elektroniczne potwierdzenie odbioru - rozszerzone
Potwierdzenie odbioru
Masa: 0.05 kg

Status przesyłki:

Nazwa zdarzenia	Data i czas	Jednostka pocztowa
Nadanie przesyłki	2018-05-10 10:56	PP K
Przygotowanie przesyłki do doręczenia	2018-05-16 05:40	UP T
Przekazanie przesyłki do doręczenia	2018-05-16 09:58	UP T
Awizo – przesyłka skierowana do placówki awizacyjnej	2018-05-16 14:39	FUP T
Przesyłka gotowa do odbioru w placówce	2018-05-16 15:42	FUP T
Ponowne awizo	2018-05-24 11:13	FUP T
Odebranie przesyłki w placówce	2018-05-29 08:22	FUP T

Skarżący wywodzi co następuje :

Skarżący podnosi i zarzuca iż zaskarżono norma prawna wprowadza niczym nieuzasadniony termin do podjęcia kroków prawnych zmierzających do wykonania prawomocnego orzeczenia Sadu co narusza prawo do wykonania prawomocnego orzeczenia Sadu tj. Art. 45 ust. 1 Konstytucji i jest nie do pogodzenia z zasadami państwa prawa tj. Art. 2 Konstytucji.

Przypomnieć w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie SK 19 / 08 w którego uzasadnieniu wskazano iż normę Art. 45 ust. 1 Konstytucji, ustanawiającym prawo każdego do sądu w demokratycznym państwie prawnym *nie powinno być rozumiane jedynie formalnie – jako prawna dostępność drogi sądowej lecz i materialnie – jako możliwość skutecznej ochrony praw na drodze sądowej.*

Jednym z filarów prawa do Sądu określonego w Art., 45 ust. 1 Konstytucji jest możliwość skutecznego dochodzenia wydanego orzeczenia. Realizując to prawo ustawodawca słusznie doprowadził do penalizacji zachowań zmierzających do utrudnienia lub

uniemożliwienia wykonania prawomocnego wyroku sądu. Ponadto ustawodawca słusznie wskazał iż w przypadku popełnienia przestępstwa zmierzającego do uniemożliwienia wykonania prawomocnego orzeczenia - termin realizacji roszczeń wynikających z wyroku sądowego jest takim sam w stosunku do dłużnika jak i każdej innej osoby prawomocnie skazanej za uniemożliwienie wykonania orzeczenia sądu.

W tych okolicznościach za niezgodne z prawem do Sądu określonym w Art. 45 ust. 1 Konstytucji uznać należy rozwiązanie zawarte w Art. 534 KC. ograniczające, w sposób przyjęty przez ustawodawcę dowolnie, termin podjęcia czynności przeciwko osobom korzystającym z dokonaniu czynu niedozwolonego przez dłużnika.

Przypomnieć należy iż Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu Wyroku wydane pod Sygn. Akt Sk 2/15 wskazał *Posłużenie się rozwiązaniami nakładającymi na jednostkę wymogi formalne, które nie realizują celów identyfikowanych na gruncie konstytucyjnym może stanowić wyraz nadmiernego formalizmu. Ustawodawca nie może wprowadzać rozwiązań arbitralnych, ograniczających nadmiernie i bez istotnych racji prawa procesowe strony, których realizacja stanowi warunek prawidłowego i sprawiedliwego rozstrzygnięcia sprawy. Do naruszenia gwarancji konstytucyjnych związanych z prawem do sądu dochodzi m.in. wówczas, gdy ograniczenie uprawnień procesowych stron (strony) będzie nieproporcjonalne dla realizacji takich celów jak zapewnienie większej efektywności postępowania czy szybkości, a jednocześnie uniemożliwiało właściwe zrównoważenie pozycji procesowej stron (zob. wyroki z: 16 listopada 2011 r., sygn. SK 45/09, OTK ZU nr 9/A/2011, poz. 97, cz. III, pkt 6.2; 30 października 2012 r., sygn. SK 8/12, OTK ZU nr 9/A/2012, poz. 111, cz. III, pkt 3; 8 kwietnia 2014 r., sygn. SK 22/11, OTK ZU nr 4/A/2014, poz. 37, cz. III, pkt 3.1). Zasada sprawiedliwości proceduralnej nie sprzeciwia się ustanawianiu procedur wymagających spełnienia przez jednostki określonych wymagań dla realizacji lub ochrony swoich praw. **Przyjęte procedury powinny mieć jednak charakter gwarancyjny, czyli nie ograniczać dochodzenia przyznanych wolności i praw, lecz je umożliwiać.** Oceniając przyjętą procedurę z punktu widzenia jej zgodności z zasadą sprawiedliwości (rzetelności) proceduralnej, należy wziąć pod uwagę także charakter i cel badanego postępowania. Niezgodność przepisów postępowania z zasadą sprawiedliwości proceduralnej następuje, gdy stopień ich sformalizowania, **zamiast gwarantować, rzeczywiście ogranicza dochodzenie praw przez jednostki** (zob. wyrok z 12 lipca 2011 r., sygn. SK 49/08, OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 55, cz. III, pkt 5.1).*

W ocenie skarżącego zaskarżony przepis narusza istotę prawa do Sądu wynikające z Art. 45 ust. 1 Konstytucji rozumianego jako prawo do skutecznej egzekucji prawomocnego orzeczenia.

Jednocześnie arbitralna, oderwane od realiów czasu trwania postępowań sądowych dyspozycja normy Art. 534 KC nie służy realizacji żadnego z celów konstytucyjnych, a w szczególności realizacji skutecznego prawa do wyegzekwowania prawomocnego orzeczenia Sądu, co jest niezgodne z zasadami demokratycznego państwa prawa tj. Art. 2 Konstytucji.

Ponadto zwrócić należy uwagę na okoliczność, że zaskarżona norma prawna odmiennej ochronie poddaje roszczenia wobec osób trzecich dokonujących szkody u wierzyciela w zależności od okoliczności czy szkoda ta wywołana jest „tylko” czynne niedozwolonym czy też czynem niedozwolonym w skutek dokonania czynności prawnej.

W przypadku czynu niedozwolonego w postaci ukrywania majątku podlegającego zajęciu odpowiedzialność cywilna osoby trzeciej wobec wierzyciela ustaje po 10 latach od dnia dokonania czynu zabronionego, a w sytuacji dokonania tego samego czynu w skutek czynności prawnej odpowiedzialność cywilna ustaje zgodnie z Art. 534 KC już po pięciu latach od dokonania czynu zabronionego. Często jest to okres krótszy niż ten w jakim organa ścigania są w stanie doprowadzić do skazania sprawcy czynu zabronionego.

Przywołać w tym miejscu należy orzeczenie wydane z inicjatywy skarżącego – Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 marca 2013 r. co do zasad jednolitego traktowania stron pozostających w identycznej sytuacji procesowej. W uzasadnieniu Wyroku wydanego pod Sygn Akt SK 13 / 08 Trybunał orzekł iż „*co do zasady ochrona (prawna) nie może być różnicowana z uwagi na zakres podmiotowy praw (zob. wyrok TK z 21 maja 2001 r., sygn. SK 15/00, OTK ZU nr 4/2001, poz. 85). Ustawodawca ma wprawdzie w zasadzie swobodę w zakresie kreowania innych niż własność praw majątkowych, zarówno co do ich charakteru prawnego, jak i przenoszalności (zob. sygn. SK 15/00). Nie uzasadnia to jednak arbitralnego kształtowania treści i granic poszczególnych praw (...), spełniających identyczne funkcje i chroniących podobne interesy (zob. sygn. SK 15/00). „Wobec tak ujętej istoty konstytucyjnego nakazu zapewnienia ochrony prawnej »równej dla wszystkich« podmiotów danego typu (postaci) prawa podmiotowego nie może ulegać wątpliwości dopuszczalność różnicowania intensyfikacji tejże ochrony w zależności od obiektywnie stwierdzalnych i relewantnych okoliczności o charakterze przedmiotowym” (wyrok TK z 28 października 2003 r., sygn. P 3/03, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 82).*

Takie ujęcie istoty równego traktowania stron oznacza iż zgodnie z Art. 32 ust. 1 Konstytucji „*prawa spełniającej identyczne funkcje i chroniące podobne interesy*” muszą podlegać jednakowym by nie rzecz jednolitym zasadom i to bez względu na formę czynności dokonanej na szkodę wierzyciela.

Dla podsumowania więc przedmiotowej kwestii przywołać należy, pozostała część uzasadnienia przedmiotowego Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 marca 2013 r. w którym Trybunał stwierdził

Kwestionowany w niniejszej sprawie przepis jest wyrazem tego, że ustawodawca przyjął kryterium różnicowania (...) Dokonana ocena tego kryterium z punktu widzenia spełnienia wymogów dopuszczalnego przez Konstytucję odstępstwa od zasady równości (zob. sygn. K 7/98) uzasadnia sformułowanie wniosku, że w tym przypadku nie zostały one spełnione. (...) Trudno również określić interes, któremu ma służyć przyjęte różnicowanie, a tym samym wskazać argumenty na rzecz preferencyjnego traktowania (...) – w niniejszym wypadku sprawców jednego z rodzaju przestępstw na szkodę wierzyciela. Z tych względów zaskarżona norma prawna jest także niezgodna z :

Art. 31 ust. 3 Konstytucji - tj. zakazem ograniczania praw w tym prawa do Sadu w sytuacjach innych niż konieczne w demokratycznym państwie prawa oraz zakazem naruszania istoty prawa do Sadu.

Art. 64 ust. 2 Konstytucji tj. prawem do równej i jednakowej ochrony praw majątkowych

Art. 2 Konstytucji z zasadami demokratycznego państwa prawa.

W tym stanie rzeczy skarga jest konieczna i uzasadniona.

Rafał Jossé
Radca Prawny
KI/2030.